

Göğün Nakaratında

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 11 Ocak 2019

Göğün nakaratında buğulu bir hece;
İkbalinde aşkın, yanlı bir tasvirim
İçimdeki büklümlerde
Doğup ölmeyi talep ettiğim
Gecenin şavkına haiz bir serenat ile
Ürkünç coğrafyasını âlemin reddettiğim.

Koruyucu imgelerle dansım;
Ruhun tabularına veryansın ettiğim
Doğasında tutuklu dudaklarımın
Ben ki; sehven yenildiğim
Dünya düzeninden düze çıktığımın ihbarı
İçimdeki ömürlük sevgi
Çaldığım makamlardan sızan bir arya;
Günü birlik sevgilerden kim ise
Kalan yolda
Ve iyi ki de;
Aşkın vakur tınısında bir hece olabilmeyi
Becermişim.

Yürek iklimlerinde,
Bil mukabil, demek kadar kaygısız bir izlekte
Telaffuz edebildiğim yorgun rüyalarımın
Her izinde bulduğum
Belki yüz sürdüğüm
Anlık bir coşkudan çıkıp da yola
Vardığım ömürlük istikamette
Rahmetin hulasası
Yine indinde maneviyatın aşkla
Hitap edilesi dünyanın
Gerçeklerine haiz
Bir sunumla bir sonu
Belki son bildiğim
Yeniden doğuşunu canlandırdığım zihnimde
O küçük çocuktan çaldığım değil

Bilakis içimdeki neşeyi pay ettiğim
Külfetsiz sevgimle
Boca ettiğim aşkın indinde.

Katıksız bir mecrayım kendimce
Soldan sağa
Savurduğum sessiz nidalarım
Tanıklığında keza ayırık otlarından
Kaptığım boş koltuğu
Sahiplense de makberin dokusunda
Ölü bir im kadar sıradan hicabımın
Öyküsünde
Destursuz bir başlangıç değil asla
Bilakis yol bildiğim yoldan çıktığım;
Yoldaşım hangi zümre ise...

Sevi dilinde mucizevî bir tını
Aşkın rahmete dönük yüzünde
Varlık kadar kaygısız güncemde
Derli toplu yüzüne hayranım kâinatın:
Ne saf tuttuğum
Ne saf addedildiğim
Dirliğin yüzü suyu hürmetine
Varlıktan kasıt elbette
Hüznün doğasında saklı bir mahşer
Huzuru nakşeden coğrafyasında
Üstümdeki ölü toprağından sıyrıldığım
Şiir gibi soluduğum hayatın tam da merkezinde.